

ÁGNES ASSZONY LEPEDŐJÉT MOSSA

**„Odagyúl az utcagyermek:
Ágnes asszony, mit mos kelmed?”**

Olvasom, olvasom Heller Ágnes tudományosra kozmetikázott ószövetségi intelmeit, alig leplezetten gyűlölködő indulatait és — én hülye keresztény — hirtelen elkezdem sajnálni őt. Mert valahol legbelül sajnálatra méltó minden vesztes, mindenki, akit legyőztek. Ő is ilyen. És bár messze nem vagyok megelégedve 89-es „csendes forradalmunk” radikalizmusával vagy eredményeinek hatékonyságával, most, hogy Heller nagyasszony utóvédharcainak e százalmas dokumentumát látom, be kell ismernem: ha nem is az elvárható, de volt rendszerváltozás Magyarországon.

Lennie kellett, mert ma már Heller Ágnes külföldről üzenget, kétszeres (angol-német-magyar) fordítások áttételei által és nagyon jó arra a távolságra gondolnom, amely őt Budapesttől elválasztja. De lennie kellett azért is, mert akár még 15 évvel korábban is milyen sors várhatott volna egy magyar íróra, akit Lukács mester legtehetségesebb női tanítványa a tolla végére tűz? Szabadlábbon maradhatott volna bárki, ha csak fele annyi rágalmat vados fejéhez a proletárdiktatúra főideológusnője? És ha szabadlábbon marad is, ugyan hol publikálhatott volna a szegény pára, akire az ortodox marxizmus teljes fegyvertárát rázúdítja az illetékes elvtársnő? Mert Csurka aztán megkapja az egész arzenált, a régi búvszavak újból élnek Ágnes asszony „posztmodern” elemzésében: populizmus, antiszemitizmus, idegengyűlölet, nacionalizmus, rasszizmus, demagógia (még ezt is le meri írni!), trockizmus, permanens forradalom, rohamosztag-politika stb., stb., stb. Ezekkel a fogalmakkal véli körülírni Csurka István mozgalmának lényegét.

Ejnye-ejnye Ágnes asszony, ezért ennyire még egy volt lukácsista sem lehet stupid! Valaki, aki évtizedek óta társadalmi kérdésekkel foglalkozik, csak ennyit képes meglátni az önmaga öntudatára ébredt magyar jobboldal első életjeleiből? Ugye azt Ön se gondolta, hogy mítikus szakkifejezéseit bárki is komolyan vehetné ma Magyarországon? — Eörsi Istvánt és

Horn Gyulát kivéve. Na és korunk üldözött szentjét, a jó Gadó Györgyöt persze, aki mint Ön is, nagyon jól eltanulta Göbbelstől, mi a hatékony politikai eredmény titka: mindig hazudni, folyton jelen lenni!

De hát értem én Önt Ágnes, hogy ne érteném: alig kéznnyújtásnyira még az idő, amikor az Ön szava maga volt a megtestesült Ige: amit kimondott, az úgy volt, logikai, kauzális, értelmi megerősítést nem kívántak megállapításai. Ha Ön azt mondta valakiről, hogy az illető ellenség, akkor az ellenség volt! Hasonlatosan János apostol testté vált Igéjéhez. És most — ő, szegény Ágnes — milyen megalázó az egész, hiszen Ön beveti minden tudományos-szocialisztikus boszorkányságát, egymás után dobja oda a hajdan oly rettegett vádak sorát és... És semmi. Egy jót röhögünk rajta itt Pesten, egymás kezébe adjuk e dicső gondolatokat a „Gyerekek, ez nem lehet igaz!” mondat kíséretében. Így múlik el a világ dicsősége, kedves Elvtársnő.

Pedig de jól megírta, de jól! Amikor például a Csurka István mozgalma által képviselt magyar népet egy „önmagában homogén etnikai enklávénak” nevezi. Hú, de jó! Meg az, amikor a kisebbség tudat „csócselék szocializmusáról” ír. Az is nagyon profi, bár nem véletlen, hiszen ha valakinek maga Lukács György volt a tanítója... Hogy nem tudta úgy 15 évvel korábban megírni azt a cikket: akkor Csurkát időben kikészítik az elvtársak és Önnek nem fájna a feje miatta.

Most pedig mi van? Semmi hatás, legfeljebb idétlen röhögés és a régi szép idők kigúnyolása. Hát látja, ezért sajnálom én magát. Meg a marxizmus vértől csöpögő lepedőjéért, amit — mint méltó jogutódnak — mosnia kell, na meg a szellemekért is, akik a véres lepedőből szólítgatják Lukács szolgálóleánykáját:

„Fiam, Ágnes mit miveltél?

Szörnyű a bűn, terhes a vád.”

(sz)